

paagældende Ejer, men han skal ikke derfor kunne forlange, at Statskassen skal gaa glip af sin Part. Man kan stille sig saa imødekomende overfor ham, som jeg har gjort i mit Forslag, ved at give ham Henstand uden videre Undersøgelse eller Begrundelse, indtil han faar Pengene i Hænderne, men ganske vist en Henstand, som han maa belægge med Renter. Dette er en Indrømmelse, som jeg mener, man fra Statens Side kan gøre den vedkommende private Ejer, men jeg ser jo nok — jeg skal senere komme til det —, at man ogsaa kan finde en Fare i denne Henstand. Betænkelighederne herved maa da føre til, at man nægter Henstand, men ikke til, at man lader hele Sagen falde.

Naar jeg imidlertid nærer det Haab, at der mellem dem, som staa paa dette Standpunkt, at Værdistigningen skal være udnyttet, og mig, som staa paa det Standpunkt, at Afgiften skal betales, naar Værdistigningen er der, selv om den ikke er udnyttet, vil kunne opnaas Enighed, saa vil jeg til Støtte derfor henvise til det oprigtige Forsøg, som i det andet Ting blev gjort paa at formulere denne Tanke, som ærede Medlemmer her have gjort sig til Talsmænd for, af Folketingsmanden for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), der var det andet af Folketingsudvalgets Medlemmer, som søgte at formulere et særligt Forslag afvigende fra mit og dog imødekomende den Hovedtanke, der ligger bagved Afsnit C. Han blev ikke, som Folketingsmanden for Bræstrup, staaende ved dette, at der intet skal betales, før Grunden er solgt; han havde det samme imod Forslaget herom, som de Herrer her i Tinget have, at det er Uret mod Statskassen. Saa stillede han et Forslag op, i hvis § 15 det hedder — jeg tør vel forudsætte, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at læse det op —: „Hvor en som Følge af Baneanlægget forøget Brugsværdi for de i forrige Paragraf nævnte Ejendomme kan konstateres, enten ved en paaviselig Forøgelse af Indtægten eller en Formindskelse af Udgiften, skal der, indtil Salg af disse Ejendomme finder Sted, til de nævnte Fonds“ — en særlig Fremgangsmaade, som var nærmere beskrevet i § 14 — „svares aarlig 2 pCt. af den saaledes foreliggende Værdistigning.

For denne Afgift gives tinglæst Sikkerhed umiddelbart efter de Prioriteter, som vare tinglæste et Aar forud for Banens Koncessionsdag.“ Dertil slutter sig Bestemmelsen i hans Forslags § 19, der er saalydende: „For de Ejendomme, der nyde godt af Baneanlægget, i hvilken Henseende Kommissionens Skøn er afgørende, fastsætter Kommissionen efter samtlige foreliggende Omstændigheder den for hver Ejendom ved Baneanlægget foraarsagede Værdistigning, efter hvilken den i § 15 omhandlede 2 pCt.s Afgift beregnes.“ Skønt han altsaa maa antages at have staaet paa samme Standpunkt, som de Herrer her, til hvilke jeg særlig henvender mig, endte han dog med at foreslaa, at Kommissionen selv skal skønne over, om den paagældende Ejendom har opnaaet en forøget Brugsværdi enten ved Besparelse i Udgifter eller ved Forøgelse af Indtægter, og saa skal der af denne forøgede Værdi svares 2 pCt., det vil sige Halvdelen af den ordinære Rente, til Statskassen. Der er man saa nær ved det Standpunkt, jeg har indtaget, at det forekommer mig, at det, der er tilbage, maatte kunne overvindes. Naar jeg desuagtet ikke i Folketinget kunde tiltræde det ærede Medlems Forslag, saa laa det dels — og fortrinsvis — i det, der manglede endnu, og dels i, at der var andre Spørgsmaal knyttede dertil. Af det, der var knyttet dertil, og som jeg ikke kunde gaa med til, skal jeg særlig nævne een Bestemmelse, fordi den ogsaa har fundet Talsmænd her, nemlig den Tanke, at det er for meget forlangt, at Værdistigningsafgiften skulde gaa forud for de paa Ejendommen hvilende Prioriteter. Det var jo særlig det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), der gjorde sig til Talsmand for denne Anskuelse her i Tinget. Jeg deler ikke den Anskuelse, at det skulde være uretfærdigt overfor de bestaaende Prioriteter, og jeg gør det ikke, fordi der her kun er Tale om at tage noget af en Værdistigning, som samtidig tilføres det paagældende Pant. Der er altsaa ikke Tale om at forringe Prioritets haverens Stilling i nogen Maade. Der er kun Tale om af den forøgede Sikkerhed, som han faar gennem Grundværdistigningen, at tage noget til dem, der fremkalde